

VERD, LILA, COLOR XOCOLATA

I quin li agrada més, a vostè? Hauria vingut amb la meva dona, que hi entén. Però li vull fer una sorpresa, sap? Ella és del ram. Ha estat modista, d'aquelles modistes d'abans, de les que ja no en queden, avui dia... Té unes mans d'or: de draps en fa vestits de gala. Avui dia, per trobar una dona que sàpiga cosir, feina rai! Ara tot es llança, tot és barat. Cusen les xineses allà embotides en fàbriques fins al tard, per quatre cèntims, i no les deixen plegar fins que no acaben la feina. S'adormen a sobre de muntanyes de roba, pobretes, ho he vist en documentals. I després, miri, vas a comprar qualsevol cosa i de seguida se't desfà d'aquí i d'allà. No parlo per vostè, eh? Ja es veu que té gènere de qualitat! Vol que li digui una cosa? És la primera vegada que ho faig, això. I miri que fa una pila d'anys que som casats! Així, quin triaria vostè? El verd fulla o el lila? El de color xocolata també és molt elegant, tot ribetejat... És clar que vostè és molt jove i potser no s'hi troba, oi? Pensi en la seva mare, doncs. Perquè la Glòria deu tenir l'edat de la seva mare, imagino. I li ho dic perquè tenim una filla que, si fa no fa, deu ser com vostè. És a l'Índia ara, des de fa cinc anys. Se'n va anar per dos mesos i miri, encara no ha tornat. Vostè no té fills? Doncs no tingui pressa, a tenir-ne, cregui'm. *Disfruti* de la vida, que s'esmuny com l'aigua entre les mans. Aprofiti a passar-s'ho bé amb el seu home que, quan vénen les criatures, si abans no ha viscut una mica..., ja ha begut oli! Perquè els fills, un cop es tenen, et desvies per ells. Et necessiten, et demanen, t'exigeixen. Quan són petits s'entén, oi? Déu me'n guard, d'aquestes coses que es senten a dir... Pares que els maltracten, mares que els llancen a la claveguera... Els pares ho han de fer tot, pels fills. *Pst!*, i a canvi de res, eh? No es pensi que els hi passarà la factura, després. No, no. Te'ls estimes, els dones tot, i prou. Els fills, un cop els tens, són d'ells mateixos i de ningú més. Lliures. Sap què li vull dir? Miri la nena, a l'Índia! Per Nadal l'hem tinguda a casa, amb una gana de lladre... Quan van operar sa mare, no li vam voler dir res perquè no passés ànsia. I el fill... sempre va de bòlit, aquell!

Això sí, ens va regalar un mòbil i ens truca vint vegades al dia. Vol que li digui la veritat? Un, quan no té experiència, s'imagina que les demandes dels fills són temporals, com la collita: cada cosa al seu temps. Un s'espera que creixeran, que arribarà el dia que volaran del niu i faran la seva... Mentida! Els fills, quan els tens, els tens per tota la vida, i, petits o grans, sempre t'estiren tant com poden. I això, nena, és a què no m'he acabat d'avenir mai, jo. I amb la meva dona... I miri que som una parella ben avinguda... —Potser ens haurà vist de passeig pel davant de la botiga, algun cop. Som d'aquesta mena de parelles que ja no se'n troben, avui dia, sempre juntes a tot arreu, de bracet. Mai he sigut home de bars, jo. De la *fenya* cap a casa—. Doncs com li deia: tot i així, si alguna vegada ens hem discutit ha estat sempre per culpa de la canalla. El nen fou el primer, i ens va fer molta il·lusió. Érem joves, i no ens ho pensàvem tant, llavors. Esperaves casar-te per fúmer *lo* camp de casa. Ara és diferent, la joventut no teniu un camí marcat, les dones us guanyeu les garrofes i sabeu anar soles pel món, i això està molt bé, nena. Miri la nostra, a l'Índia! Ah, i ajuntada amb un holandès que va conèixer allà! I si ella és feliç així, què n'he de fer, jo? No és això el que busquem tots? Ser feliços, oi? Però la veritat és que a la Glòria sempre li han delit les criatures. Quan la vaig conèixer ja cuidava els gatets abandonats. Els feia farinetes amb llet tèbia. Jo crec que, els fills, si se'n volen, com més aviat els tinguis, millor. Així, quan ells ja són grans, *naltros* encara som joves per... començar de nou, com aquell qui diu! Perquè les dones, quan us poseu a fer de mare, el marit: tururut viola! La Glòria es desvivía pel xiquet. I ell que ho sabia, en va abusar fins..., no m'ho faci dir...! A les nits no s'adormia si no li tocava l'orella a sa mare. El lòbul! Miri, un vici que va agafar de quan l'alletava. Ens va robar el son de tot un any! Al final vam decidir dormir separats, perquè quan treballes amb màquines no pots anar amb son a la feina. El nen va acabar dormint amb la meva dona i jo a la cambra dels convidats. Què li sembla? Vaig passar de marit a convidat, un d'aquells convidats que fan més nosa que servei. I ella, amb una orella que semblava una cirerol! Sempre darrera les faldilles de sa mare, el xiquet..., s'hi encastava

com una paparra, i no volia saber res de ningú més. I quan per fi va tenir edat d'anar a l'escola..., com si l'haguéssim dut a l'escorxador! Uns plors! De la ràbia, s'arrancava els botons de la bata, vermell com un pebrot i amb uns mocs que li arribaven fins al terra. I la meva dona, vinga a plorar d'amagat al racó de la cuina...! Perquè abans la Glòria no n'era gens, de patidora. Si en vam fer, de bestieses, quan érem joves! Vam ser dels primers a pujar en globus, i com reia a cor què vols mentre el vent li feia volar els cabells rinxolats! Va ser *allavorens*, amb la criatura, que es va tornar poruga. I miri, va anar perdent aquella alegria de nena que a mi em tornava boig... La Glòria és molt llesta, sap? Com li diria? De tot en fa un jardí. Allà on hi posa les mans, les coses comencen a rutllar. Si té les plantes músties o el canari tristori, porta'ls-hi a la Glòria, que en dos dies els farà reviscolar. I que el nen ens hagués sortit tan... toca peres! Perquè mira que era mala pell amb sa mare..., sempre exigint, mai content; ni que fos en Bonaparte! La Glòria em deia: «Alguna cosa he fet malament, Antonio». I vinga, al racó de la cuina, a pelar cebes...! Quan per fi la criatura es avenir a anar a l'escola, va arribar la nena i au, Sant Tornem-hi! No, no, la nena era tot el contrari: dormia com un roc tota la nit. Dormia tant que la Glòria s'havia d'aixecar cada dos per tres a comprovar si respirava. Però, aleshores, al marrec se li va despertar el dimoni de la gelosia. Va començar a fer-s'ho tot a sobre i a marranejar com un garrí. I ja li podíem repetir allò de: «És la teva germaneta, Tonet, i és petitona, pobrissona, maca, la nena...» Res, xiqueta, res. Un dia vam enxampar-lo al costat del bressol amb una forquilla a la mà. Què sé jo amb quines intencions? I un altre dia, amb el cullerot de la sopa. Al tercer cop, amb el ganivet del pa. Aquell dia sí que el vaig ben atonyinar! A veure si ho entenia, la pell del dimoni, que a la germaneta no se li podia anar estampint la coberteria a sobre! Aquell dia ens vam discutir de valent, la Glòria i jo... Ja m'ho va fer pagar, ja... Quinze dies dormint a l'habitació dels convidats! Què li sembla? Jo li deia: «Mira Glòria, una bufetada a temps, igual més tard el salva de la presó». Fins que un dia es van fer grans. Personetes, m'entén? Sembla mentida... Van rebre estudis. Tots dos, tots dos. Que

la nena va marxar a l'Índia amb carrera, eh? I el xiquet és advocat. Què me'n diu, li va anar bé el mastegot, sí o sí? Doncs, miri, cada dia col amb patates. Res de reformes a la casa, res d'electrodomèstics moderns. Els diumenges: a tocar ferro. Rambla amunt i rambla avall. Quan ens aturàvem davant del Balcó del Mediterrani, la Glòria em deia: «Mira, Antonio, quin bé de sol i mar! Tants turistes que vénen de lluny, només per aquest sol i aquesta mar que nosaltres tenim de franc!» I reia com abans, a cor què vols, com la noia alegre dels cabells rinxolats. Mai se m'ha queixat de res. Mai. I miri que son germà i sa cunyada, de mentre, no s'estaven de res. Han viatjat per tot *lo* món. I sa cunyada, cada setmana a la perruqueria. Ara, feliços, feliços, tampoc ho van ser gaire. Al final van partir peres. Afers de faldilles, no m'ho faci dir. En canvi, jo i la Glòria... Dirà que sóc un poca-solta, però escolti...: qui digui que la gent gran no fem l'amor, no en té ni idea! La Glòria i jo: cada setmana! Si no tenim els néts, és clar...! Un, tres, cinc i set anys, tenen ara, com una escala. El que em sap greu és que mai ens pregunten si ens va bé. Et deixen la canalla a casa amb una llista d'instruccions i au, ja us apanyareu! I jo entenc que els dies de cada dia, si treballen... O algun cap de setmana..., si és urgent, oi? Però per norma general...! Doncs, miri, ahir em va pujar la mosca al nas quan vaig trobar la meva dona adobant croquetes per tot un regiment. Vaig reunir el fill pel *wasap*, o com es digui, i el vaig fer venir. Sol!, perquè amb les nores no s'ha de discutir. Li vaig parlar clar i català. Li vaig dir que els dissabtes *nosaltros* també sortíem, sí senyor. Que els iaïos ens n'anàvem a sopar, i després a ballar fins a les tantes. I que si ells també tenien plans, o s'enduien els nens o es buscaven una filipina. Això li vaig dir! I de reüll vaig mirar-me la Glòria, tement el pitjor dels càstigs. En canvi... ella, que m'agafa la mà i li solta al fill: «*Carinyo*, el papa té raó. Ens ho ha receptat el metge. Pel reuma...». Si n'és, de llesta! Miri, ja m'he decidit. M'enduré els tres vestits: el verd, el lila i el de color xocolata. Farà patxoca! Perquè es conserva molt bé, ella..., de jove tenia una cintureta de vespa..., ja no se'n veuen, d'aquestes cintures, ja no se'n veuen... Oi, que me'ls embolicarà per regal? FI